

Arxiu Municipal

FENT SAFAREIG

Pocs dies després d'haver assistit a l'enterrament del president de la Generalitat, Francesc Macià –anècdota cronològica a banda–, Antoni Arimon Farrés, president de la Comissió Gestora que governava aleshores l'Ajuntament, va rebre una carta de la Indústria Linera SA en què el seu director li comunicava que el «safreix» que l'empresa estava construint ja era en disposició de ser usat per la població. S'advertia, tanmateix, que aquest nou equipament no es tancaria i es cobriria «fins que'l temps millori»; era 30 de desembre de 1933.

Jo no hi havia anat a rentar a aquest safareig, però sí a jugar a cuit i amagar. Entre aquells que esteu llegint ara aquest article, segur que n'hi ha alguns –algunes, pròpiament dit– que el van freqüentar molt. És ben probable, també, que n'hi hagi d'altres que no tingueu cap idea del que era un safareig, més enllà del receptacle que alguns habitatges encara mantenen per fer neta la poca roba que rentem a mà. Doncs a aquests, us diré que el safareig de què parlem avui era un edifici de prop de 200 m² –si la meva memòria visual no em falla–, amb una gran bassa central tota voltada d'una superfície lleugerament inclinada que permetia que les dones –diguem-ho clar– poguessin fregar bé les peces que portaven al cossi.

Del fet que allí s'hi ajuntessin moltes dones, aparegué la coneguda dita de fer safareig. Això, per bé o per mal, sí que no s'ha deixat de practicar.

1 de febrer de 2008